

IV 6'
Kapsel

HITTE BARNET.

ERISK SÅNG

AF

P. G. WIKMAN.



„Erkenne mich, lass meine Stimme dir
Zuerst das Ohr berühren, da du uns
Aus jener stummen Nacht, zurücke kehst.“

Wiborg,

hos J. Cederwaller & Son.

1841.

Priset: 10 kop. Silver.

ÅHM 549

Imprimatur.

Frans Ludv. Schauman.

Förord.

Följande sång, som under benämning af Hittes barnet tillegnas författarens ungdoms vänner, grundar sig å en händelse, hwilken tilldrog sig i Kuffola by inom Kattis Kapell, af Wiborgs Socken, för wid påst tjugu år tillbaka. Författaren har, såwidt möjligt varit, troget följt händelsens gång, helst han varit i tillfälle att höra den berättas af de personer, som varit omedelbara vittnen till densamma. Afwen har han sedt och talt wid Hedda, som nu sjelf är moder till twenne minderåriga barn. — På fråga huru hon uppehållit sig wid lif i skogen under loppet af twenne dagar och nätter, kunde hon ej gifwa annan förklaring, än att hon besöktes ofta af ett djur, som liknade en hund.*) Detta ådla djur hade legat wid henne, bortseft hennes tårar och lifsom sagt åt henne: „Gråt icke, mamma är långt borta!”

*) Troligen en hund, som ärföljt någon herde till skogen.

Hon war, då händelsen timade, närmare 3 år gammal och återfanns i en skog söndags morgon, wid soluppgången, på ett afstånd af omkring 4 werst från hemmet.

Händelsen har väckt uppmärksamhet, och ofwänande lilla poem är ämnad till en wälmenande warning för våra unga, älskwärda makar.

Mödrar! i som på jorden hafwen en så hög bestämmelse och ågen så känslofulla hjertan för det ädla och sköna; wården edra barn, som Färshnen, såsom ett lån, gifwit eder! Denna pligt är helig. Eder möda och edra dygder skola redan här, uti lidandets och sorgernas werld, belönas med edra barns kärlek. Lidandet är eder tott, men i skolen älska, tro och hoppas och bedja. Himmelen skall höra edra böner.

Althof i April 1841.

Författaren.

Wittebarnet.

Maji war kommen. I rymden och på gungande
grenar

Fåglarne sjöngo kärlekens hymner. Solen den milda
I bygderna spredde en allt upplifwande värma.

Blomstren och gräset stego åter ut jorden, och swalart

I frid byggde sitt bo under taket med nöje.

Måttiga känslor i menniskans hjerta wafnade under

Sångens och blommornas dagar. Herrlig, gudomlig,
war wåren! —

Men den gamle, förståndige Erik, Heddas farfar,
Gick ut på den färdige åkern och sådde till hösten
Korn i tegar, dem han plöjt i sextio somrar.
Inwid åkern i sanden lekte med Anders och Anna
Hedda, Carles, den rastles, spåda men wålwårta dotter
I frid samt i ofskuld och lugn uti solsken.

Erik den gamle slöt sitt arbet och wände till mid-
dag

Tillbaka från den enstaka åkern i skogen med ploget.
Honon följde efter till gården springande barnen,
Utom Hedda, hvars strumpband hade fallit i skogen.
Timmar förgingo, men från skogen kom Hedda ej
åter!

Barnet saknas af fader och moder. Hedda
man söker

I byn, och på åker och wågar ända tills afton,
Utän att finna det spåda, saknade barnet i nejden.
Natten instundar; men till hwila waggas ej Hedda

Af far, ej heller af den bittert sörjande modren!
”Herre Jesus! så beder den saknades moder,
”Jesus, du store, bewara mitt barn från olycka,
”Ssydda, bewara Hedda i natt, det wårnlösa barnet,
”Helige englar, bewaren den lilla från faror i
skogen!”

Så bad, gjutande tårar, den saknades moder, Maria,
Intill morgonens gryning, då hon sjönt i en slum-
mer.

Men Carl, Heddas fader, samlar om morgonen
grannar

Och husfolk att söka sin saknade Hedda i nejden.

Carle han följes till skogen af fränder, wänner och
grannar.

En hwar önskar att finna den lilla. Hedda man
ropar

Wid namn. Hedda fallar och ropar pappa så ömt:
Hedda! Hedda! — swara, o swara din sörjande
fader!

Hedda man söker och ropar dagen igenom förgäfwes:

Hedda svarar ej fader ej moder, ej wänner och
fränder! —

Och den lilla ansågs förlorad, uppåten af wilddjur,
Då man ej fann den på Ruffolas ägor och grannars.

Tröstlös söker Maria en wedergwickande hwila
Efter sin wandring, i skogen. Hedda ser hon i
drömmen

Än bortföras af ulfwen, ännu kringirrande ensam
I den mörka, dystra skogen i tusende faror.
Sist tror hon sig höra Heddas manande nödrop,
Och waknar då genast, oroad och wäckt utaf drömmen.

Ej mer sofwä fömådde Maria, den förjande
modren,

Utän hon waknar och beder ända tills morgonens an-
komst.

Och då morgon war inne, berättar Maria åt Earle
Hur hon såg Hedda i drömmen, och ber Earle med
ömhjet

Än est försöt till Heddas, den lillas, råddning att
göra.

Henne svarar den misshöjde, trogne mannen i wrede:

„O Maria! Maria! Huru kunde du moder så
glömma.

Din pligt, och ej bättre wårda endaste barnet!

Mödrar! i glömmen de små, men lifsom gälde det
lifwet

Hängen i wid hushålls bestyren. Nu är förloradt
Barnet genom din skull. Straffar ej Gud dig?”

Honom genmålte i wemod Maria, den saknades
moder:

„Efter min Hedda förjer jag bittert. Om ock man
funne

Hennes lekamen, wore mitt hjerta lättare mycket.

Wed fördensfull, o Earle! det här församlade folket

Wandra skogarne genom ännu; Lofwa belöning

Ät den, hwilken hemtar min Hedda tillbaka i lif

Eller liflös. Jag kunde ej tillräckligt gråta i afsjtes
När jag satt wid enen, der Hedda lekte i ofskuld
Till sist. Herre min Gud wet och känner min ångest!
Talte Maria och tårar de runno ur ögonen hymniga.
Men Carl, hennes man söker med ord, böner och
löften
Karlur och qvinnor göra det sista försöket med jagten.
Man spår, rådgör, fördelas och wandrar åstad ren
tidigt,
Sen Carl hos sig efter wana förplågat dem alla.

Himlen förnam modren Marias brinnande böner:
Hedda hemtas från skogen i lifwet af Iwan från
Koskis,
Medan man Hedda, den lilla, i skogarnes gömmor
Nära och långt ifrån hemmet fäsfångt än letar.
Iwan lemnar åt modren Maria det dyrbara fyndet
Till en outhärlig glädje, och sjeft oändelig lycklig.
Iwan berättar, att han, efter en wandring i skogen,

Nära Kirjola hör en barnröst, ropande Mamma!
Han lyss — åter hör han Mamma! — Mamma!
upprepas.
Han går, och snart finner han barnet, nyhväckt ur
sönnen,
Sittande på en tufwa med skalade qwistar af wide.
Sägande wänliga ord, tager han Hedda på armen,
Skyndar sedan med barnet till des fader och moder.
Och Carl, kommen från skogen, bjuder åt Iwan be-
löning,
Hederlig gåfwa för det låra, dyrbara fyndet. —
Medan belönad af himlen med stor och innerlig glädje,
Tager ej Iwan belöning, och beder des gifware,
fadren,
Komma ihåg de arme, saknande föda och hemvist.
Hedda, helsad, beundrad af alla, waggas till hwila,
Till en uppfriskande hwila af mormor Johanna.
Så för Hedda Johanna, den gamla, sjunger med
ömhet:

„Sof min gulle, mormor sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Ingen fluga skall dig störa,
Intet wilddjur dig uppåta;
Mormor, mamma är dig nära.

Sof mitt äga, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Intet bulter skall dig störa,
Ingen orm får dig förderfwa;
Sof i lugn i fadershuset

Sof min swala, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Fåfångt „Mamma!“ uti stogen
Barnet mera skall ej ropa;
Sof i frid i fadershuset.

Sof min engel, Hanna sjunger,
Slumra, slumra stackars lilla.
Mamma lagar badstu'n färdig,

Hanna skall dig sedan bada,
Tvätta ömt i warma stugan.”

* * *

Och den lilla hon slumrar, söfwad af sängen och waggans
Barnet sof i frid, och wakenade sedan wid hessa
Till stor glädje för mormor och des moder och fader.
Hon war den skönaste ros på Kuffolas ågor;
Den rosen wisknade ej wid nordiska windar,
Jette wid winterns snö, ej i höstliga mörkret,
Utän hon wärte i frid, och hon tilltog med ären
I behag och skönhet. Med omsorg wärdades Hedda
Lille hon med brudkrona sluttigen pryddes i hemmet.

Annälan.

Den Finska Litteraturens Wänner och Gyn-
nare får undertecknad härmedelst vördsamt un-
derrätta, det han är sinnad att utgifva från tryc-
ket följande arbeten och skrifter, i fall tryck-
nings kostnaden genom subskription kommer att
betäckas, eller i händelse författaren annorlunda
erhåller förläggare till desamma, nemligen:

1:o Fredrickshamns stads historia, ifrån sta-
dens grundläggning intill närvarande tid, med
plancher, bilagor och förteckning på resp.
Subskribenter. Arbetet utgifves häftevis;
1:o häftet, innehållande jemte stadens forntid
en beskrifning af fälttåget åren 1741 och
42, torde, om oundvikliga och oförutsedda
hinder icke möta, snart lemna trycket. Sub-
skription härå emottaga Herrar Wasenius &
Co i Helsingfors, författaren i Flamm samt

- Herr Bohandlaren A. F. Cederwallér i Wi-
borg. Hittills hafva endast omkring 140
Subskribenter antecknat sig. Önskeligt vore
att företaget, som är förenadt med större
kostnad, blefve vidare befrämjad!
- 2:0 Beskrifning öfver Kymmene härad.
- 3:0 Wasa Höfdingedöme i historiskt och statis-
tiskt hänseende.
- 4:0 Bidrag till utredande af Finlands äldsta hi-
storia.
- 5:0 Luonnotar, innehållande natur skillringar, be-
rättelser om märkvärdigare händelser i lan-
det, öfversättningar, smärre skaldestycken,
folksånger, m. m.
- 6:0 Murheen-Saari, poem i 5 sånger.
- 7:0 Minnen från Hafsviken, poem i 3:ne afdel-
ningar.
- 8:0 Anvisning till begagnande af det kalla vatt-
net efter Gross, med föregående öfversigt
af vatten kurens historia, m. m.
- 9:0 Lyhykäinen Suomen, Ruotsin ja Wenäjän
kielinen Sana Kirja med föregående alpha-
bet, öfversigt af ryska språkläran, m. m. för
Elementar skolor, handlade, resande, tran-
slatorer.

10:0 Хронологическій обзоръ исторіи го-
рода Фридрихсгама.

11:0 Обзоръ Сѣверной Мифологіи и Исто-
рии великаго Княжества Финляндіи,
samt

12:0 Svenskt och Ryskt Hand-Lexicon.
Althof i Julii 1841.

H. G. Wikman,